

Sygn. akt: I C 492/21 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2023r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Beata Bihuń
Protokolant:	sekretarz sądowy Agnieszka Piskorz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 stycznia 2023 r. w K.

sprawy z powództwa K. J.

przeciwko (...) S.A V. (...) z siedzibą
w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A V. (...)

z siedzibą w W. na rzecz powoda K. J. kwotę 10.184,40 zł (dziesięć tysięcy sto osiemdziesiąt cztery złote i czterdzieści groszy) wraz z odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 2.04.2021 r. do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanego (...) S.A V. (...)

z siedzibą w W. 4.367,00 zł (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt siedem złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. Nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 8,20 zł (osiem złotych i dwadzieścia groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów procesu.

Sygn. akt I C 492/21 upr

UZASADNIENIE

Powód K. J. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. kwoty 10.184,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 kwietnia 2021 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 8 lutego 2021 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki M. (...) o nr rej. (...) należący do Ł. P.. Sprawca kolizji był ubezpieczony w pozwanym Towarzystwie (...). W dniu 10.02.2021 r. poszkodowany wynajął od powoda pojazd zastępczy. Umowa najmu trwała do dnia 18.03.2021 r. Powód za wynajem pojazdu wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 10.184,40 zł brutto. Pozwany odmówił uznania kosztów najmu powołując się na brak występowania w pojeździe uszkodzeń wykluczających go z ruchu drogowego. Dalej wskazał, że w pojeździe uszkodzeniu uległ zderzak i jego mocowanie, co za tym idzie mógł on w każdej chwili ulec oderwaniu i stworzyć zagrożenie w ruchu drogowym. Powód odwołał się od decyzji pozwanego. Pozwany nie zmienił decyzji. Powód zastosował stawkę dobową w wysokości

akceptowanej przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym dla pojazdów z segmentu E, tj. 230,00 zł netto. Pozwany do dnia wniesienia pozwu nie uregulował należnej kwoty.

Pozwany (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany kwestionował roszczenie co do zasady i zaprzeczył, że w realiach niniejszej sprawy niezbędny był najem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego. Wskazał, że samo wystawienie faktury za najem pojazdu i umowa najmu nie stanowią dowodu na okoliczność, że najem pojazdu był zasadny. Pozwany kwestionował również zastosowaną przez powoda stawkę za wynajem. Załączone do pozwu umowa najmu i faktura za wynajem pojazdu zastępczego, nie są wystarczającymi dowodowymi potwierdzającymi zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia. Dodał, że w dniu zgłoszenia szkody poszkodowany został poinformowany o możliwości bezkosztowego udostępnienia pojazdu zastępczego, na czas naprawy pojazdu M. (...) o nr rej. (...), z czego nie skorzystał. W ocenie pozwanego stawka dobową za najem pojazdu zastępczego w wysokości 230,00 zł netto jest zawyżona. Pozwany zakwestionował również samą umowę cesji zawartą pomiędzy poszkodowanym a powodem, wskazując, że jest ona nieważna, ponieważ poszkodowany nie poniósł żadnych wydatków związanych z najmem pojazdu, nie doznał szkody, tym samym nie mógł przenieść na powoda wierzytelności z tego tytułu. Tym samym pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8 lutego 2021 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki M. (...) o nr rej. (...) należący do Ł. P.. Sprawca kolizji był ubezpieczony w (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W..

(bezsporne)

Szkoda w pojeździe Ł. P. została zakwalifikowana jako całkowita. Odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe zostało wypłacone poszkodowanemu.

(dowód: decyzja – akta szkody płyta CD – k. 36)

W dniu 10.02.2021 r. Ł. P. zawarł z powodem K. J. umowę najmu samochodu M. (...), nr rej. (...) na okres od dnia 10.02.2021 r. godz. 16.00 do 18.03.2021 r. godz. 12.00. Stawka najmu wynosiła 230,00 zł netto za dobę. W dniu 18.03.2021 r. powód wystawił fakturę za najem na kwotę 10.184,40 zł brutto (8.280,00 zł netto). W dniu 18.03.2021 r. powód zawarł z Ł. P. umowę cesji wierzytelności przysługujących w stosunku do C. z tytułu odpowiedzialności na podstawie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów w zakresie zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego przez okres potrzebny do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zaistnienia szkody lub do jej likwidacji w ramach szkody całkowitej.

(dowód: umowy wynajmu samochodu – k. 7, cennik wynajmu – k. 9, faktura – k. 10, cesja wierzytelności – k. 11)

(...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. odmówił wypłaty świadczenia z tytułu najmu pojazdu zastępczego z uwagi na brak podstaw do uznania zasadności roszczenia.

(dowód: - pismo – k. 15)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Stan faktyczny sprawy był pomiędzy stronami bezsporny w zakresie zaistnienia szkody i jej okoliczności oraz podstaw odpowiedzialności pozwanego. Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie na podstawie przedłożonych przez powoda i pozwanego dokumentów.

Z okoliczności sprawy wynika, że pozwany kwestionował zarówno co do zasady wynajęcie pojazdu zastępczego przez poszkodowanego Ł. P. oraz wysokość kosztów wynajmu

w zakresie zastosowanej przez powoda stawki dobowej za wynajem pojazdu zastępczego.

Sporną pomiędzy stronami była również sama legitymacja czynna powoda, którą pozwany także kwestionował.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu braku legitymacji czynnej powoda, wskazać należy, że Sąd nie podzielił stanowiska pełnomocnika pozwanego co do nieważności umowy cesji zawartej pomiędzy poszkodowanym a powodem. W myśl art. 509 §1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast stosownie do § 2 przywołanego przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przelew wierzytelności – cesja – jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel – cedent – przenosi na rzecz osoby trzeciej – cesjonariusza – ogół uprawnień przysługujących mu ze stosunku prawnego łączącego go z dłużnikiem (por. H. Ciepła, Komentarz do art. 509 k.c., w: J. Gudowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania. Część ogólna, wyd. II, WKP 2018). Ustawodawca nie przewidział dla tej umowy szczególnej formy, z zastrzeżeniem art. 511 k.c. Do przejścia wierzytelności dochodzi na mocy porozumienia cedenta i cesjonariusza, wobec czego data zawarcia umowy jest datą przejścia wierzytelności na nabywcę. Umowa przelewu wierzytelności ma charakter rozporządzający. Przelew bowiem powoduje wyjście wierzytelności z majątku zbywcy i jej wejście do majątku nabywcy. Wyraża to przepis art. 510 § 1, który wyraźnie stanowi o rozporządzającym skutku umowy (Ciszewski Jerzy (red.), Nazaruk Piotr (red.), Kodeks cywilny. Komentarz aktualizowany, opubl. LEX/el. 2021). Przeniesienie wierzytelności odbywa się więc zgodnie z zasadą, że nikt nie może przenieść więcej praw niż sam posiada (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 26 maja 2015 r., VI ACa 1307/13). Z okoliczności rozpoznawanej sprawy wynika, że zamiarem stron umowy cesji z dnia 27.01.2021 r., tj. K. J. i Ł. P. było zawarcie umowy przelewu wierzytelności na podstawie OC sprawcy, powstałej w następstwie kolizji z dnia 08.02.2021 r., co oznacza, że powód skutecznie nabył wierzytelność przysługującą uprzednio poszkodowanej Ł. P.. SN w wyroku z dnia 10.01.2020 r. I CSK 734/18 wskazał, że mimo, iż co do zasady przelew ma charakter kauzalny, umowa przelewu nie musi określać podstawy prawnej. Ponadto w ocenie sądu z treści umowy cesji nie musiała być wskazana konkretna wysokość zbywanej wierzytelności. Dodatkowo w uzasadnieniu wyroku z dnia 29.10.2021 r. w sprawie II CSKP/125/21 SN wskazał, że dopuszczalny jest przelew wierzytelności przyszłej wynikającej z umowy ubezpieczenia, przy czym wymaga on dostatecznego oznaczenia tej wierzytelności, co może nastąpić przez określenie stosunku prawnego i tytułu jej powstania, wskazania dłużnika i wierzyciela, a także sprecyzowania czasu, w którym powinna powstać.

Z przedłożonej przez powoda umowy cesji jasno wynika jakiej wierzytelności dotyczyła – zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, przy czym wysokość tej wierzytelności wynikała z faktury wystawionej przez powoda.

Co do zasadności samego wynajmu, zauważyć należy, że zupełnym nieporozumieniem jest twierdzenie pełnomocnika pozwanego, jakoby powód nie wykazał, że wynajęcie samochodu pozostawało w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem. Takie twierdzenie pełnomocnika jest gołosłowne i świadczy jedynie o nieznanym przebiegu procesu likwidacji. Z akt szkody w sposób jednoznaczny wynika, że uszkodzenia pojazdu poszkodowanego uniemożliwiły dalsze korzystanie z niego, a sam pozwany zakwalifikował szkodę jako całkowitą. Dodatkowo poszkodowany w sposób logiczny i przekonujący, już w trakcie zgłaszania szkody, wyjaśnił w jakim celu niezbędny był mu pojazd zastępczy, a jego oświadczenie w tym zakresie było również dołączone do pozwu.

Rozpoznając zasadność samej wysokości żądanego w pozwie roszczenia, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego S. T. (k. 81 – 89, 112-114), z treści której wynika, że zastosowana przez powoda stawka za wynajem pojazdu zastępczego na poziomie 230,00 zł netto jest niższa od średniej stawki najmu, a jednocześnie jest stawką równą stawce najmu akceptowanej przez C.. Biegły wskazał, że uzasadniony okres naprawy powypadkowej pojazdu, uwzględniając technologiczny czas naprawy i czas oczekiwania na dostawę części mógłby wynieść 10-16 dni roboczych. Z uwagi na zerwanie zderzaka i odstawanie jego narożnika pojazd w takim stanie nie powinien być eksploatowany. W opinii biegłego poszkodowany korzystając z pojazdu zastępczego przez okres 36 dni zaoszczędził na eksploatacji własnego pojazdu kwotę 154,08 zł. W ocenie Sądu opinia biegłego jest jasna, pełna, pozbawiona sprzeczności i błędów natury logicznej. Opinia nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron.

W świetle aktualnych poglądów doktryny i orzecznictwa, nie ulega wątpliwości, iż odpowiedzialnością ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego są objęte celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Mając na uwadze zasadę pełnego odszkodowania, wynikającą z art. 361§2 k.c. oraz treść art. 363§1 k.c., miernikiem odszkodowania są ceny występujące na lokalnym rynku - od najniższej do najwyższej (por. m.in. uchwałę SN z dnia 13 czerwca 2003r., III CZP 32/03, uchwałę SN z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11). Na poszkodowanym nie ciąży przy tym obowiązek poszukiwania sprzedawców oferujących swoje usługi najtaniej. Tylko w przypadku wykazania przez zakład ubezpieczeń nielojalnego postępowania, naruszającego obowiązujące wierzyciela - na podstawie art. 354 k.c. - wymogi współpracy z dłużnikiem przy wykonywaniu zobowiązania, można wierzycielowi postawić zarzut powiększenia rozmiarów szkody poprzez wybranie oferty z cenami wyższymi niż obowiązujące na danym rynku lokalnym i zlecić stosowną weryfikację wysokości odszkodowania (vide - wyrok SN z 25.04.2002r., I CKN 1466/99). Tylko wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, które znacznie przekraczają koszty obowiązujące na danym rynku lokalnym lub koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu nie są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (vide - uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017r., III CZP 20/17, OSNC 2018 nr 6, poz. 56).

Z przedłożonej przez powoda faktury VAT wynika, że poszkodowany skorzystał z wynajmu pojazdu z segmentu takiego samego jak uszkodzony pojazd. Jednocześnie z opinii biegłego wynika, że stawka po jakiej poszkodowany wynajął pojazd jest niższa od średniej stawki najmu, a jednocześnie jest stawką równą stawce najmu akceptowanej przez pozwanego. Stąd stawka zastosowana w sprawie przez powoda nie może być traktowana jako nadmierna.

W ocenie Sądu, za celowy i uzasadniony należy również uznać okres wynajmu pojazdu wskazany przez powoda na 66 dni. Przede wszystkim zauważyć należy, że poszkodowany potrzebował pojazdu do dojazdów do pracy i do prowadzenia gospodarstwa domowego. W związku z tym uznać należy, że wynajęcie pojazdu następnego dnia po zdarzeniu było zasadne. Podobnie kwestia przedstawia się co do uzasadnionej daty zakończenia najmu. Jak wynika z załączonych dokumentów, pozwany wydał decyzję w przedmiocie odszkodowania w dniu 10 marca 2021 r. Z dołączonych przez pozwanego akt szkody nie sposób wywnioskować, kiedy pozwany wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie, w związku z czym sąd nie znalazł podstaw aby kwestionować zasadność wynajmu pojazdu zastępczego do dnia 18 marca 2021 r. Z kolei w okolicznościach sprawy, za celowy i uzasadniony należy uznać okres wynajmu pojazdu od momentu powstania szkody do daty zakupu pojazdu przez poszkodowanego, wobec stwierdzenia szkody całkowitej.

W ocenie sądu żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia nie miała wyliczona przez biegłego kwota oszczędności na eksploatacji własnego pojazdu przez poszkodowaną, tym bardziej, że pozwany nie żądał obniżenia ewentualnego odszkodowania o tę kwotę.

Wbrew stanowisku pełnomocnika pozwanego, w niniejszej sprawie w żaden sposób nie można również uznać, że poszkodowany w sposób nieuzasadniony nie skorzystał z propozycji wynajmu pojazdu zastępczego od pozwanego. Na poszkodowanym nie ciąży przy tym obowiązek poszukiwania sprzedawców oferujących swoje usługi najtaniej. Tylko w przypadku wykazania przez zakład ubezpieczeń nielojalnego postępowania, naruszającego obowiązujące wierzyciela - na podstawie art. 354 k.c. - wymogi współpracy z dłużnikiem przy wykonywaniu zobowiązania, można wierzycielowi postawić zarzut powiększenia rozmiarów szkody poprzez wybranie oferty z cenami wyższymi niż obowiązujące na danym rynku lokalnym i zlecić stosowną weryfikację wysokości odszkodowania (vide - wyrok SN z 25.04.2002r., I CKN 1466/99). Sama informacja o akceptowanych przez pozwanego stawkach nie może przemawiać za tym, aby sąd obniżał należne odszkodowanie do żądanych przez pozwanego kwot.

W tych okolicznościach Sąd uznał roszczenie powoda za uzasadnione w całości i zasądził na jego rzecz dochodzoną kwotę.

O odsetkach Sąd orzekł stosownie do żądania pozwu od dnia 02.04.2021 r. Żądanie to znajduje oparcie w art. 481§1 i 2 k.c. w zw. z art. 476 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, mając na uwadze datę wypłaty odszkodowania oraz fakt, iż brak było przeszkód by już w tej dacie odszkodowanie zostało wypłacone we właściwej wysokości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc, stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając nimi pozwanego. W pkt III wyroku sąd nakazał ściągnąć od pozwanego kwotę 8,20 zł tytułem nieuiszczonych kosztów procesu.